

İŞTE HALİMİZ

İNSAN YÜCELİĞİNİ
GERÇEKLEŞTİRME DERNEĞİ

www.iygder.com

2010

**İnsan Yüceliğini
Gerçekleştirme Derneği
Kişilik Gelişim Yayınıdır.**

**İnsanın
kendi yapısını
tanıması, bilmesi
insanlığının
şartıdır.**

İŞTE HALİMİZ

**Biz kendimize
saygı duymak istiyoruz.**

**Başaranlara seyirci değil,
yariŐçı olmak istiyoruz.**

EY İNSAN;

KENDİNİ NE KADAR TANIYORSUN?

Hiç düşündün mü? Neyin adına yaşıyorsun? Yaşamamanın gerçek amacı nedir?

Samimiyetle ve gerçekçe kendimize döner ve içinde yaşadığımız hayata baktarsak görürüz ki;

Kendimize yakıştıramadığımız, insanı küçük düşürüp, mahcup eden bir sürü alışkanlıklarımız var. Her gün şikâyet ettiğimiz ve baş edemediğimiz bu yanlış alışkanlıklarımızın baskısı altında eziliyoruz.

İstediğimiz çok şey var ki; iyi, güzel ve doğru olduğunu bildiğimiz halde yapamıyor; çirkin, kötü, zararlı ve yanlış olduğunu bildiğimiz çok şeyi de yapmamak istediğimiz halde yine yapıyor, kendimize güç yetiremiyoruz.

Büyük bir irade zayıflığımız var. Verdi-

ğimiz kararları kendimiz bozuyor, verdiğimiz sözlerden kendimiz dönüyoruz. Bu halimizden de utanıyor ama yine de kararlarımıza, sözlerimize sahip, irademize hâkim olamıyoruz.

Sahip olduğumuz çok büyük yeteneklerimiz var ama bunları açığa çıkarıp kullanmıyor, güçlü ve hükümlü yaşayamıyoruz.

Ne kadar güçlü gözüksük de zaman zaman moralimiz bozuluyor, çaresizlik duygusuna kapılıyoruz. Kendimize öz güvenimizi kaybederek korkular, şüpheler, tereddütler içinde yaşıyoruz.

Vicdanımızla savaş halindeyiz. Şöyle içimizle baş başa kalınca, kendimizden hoşnut olamıyor, gönül huzuru ile içimizle barışık halde yaşayamıyoruz.

Kalıbımız başka, kalbimiz başka, özümüz başka, sözümüz başka olarak çoğu kez ikiyüzlü yaşıyoruz.

Kimse tarafından candan saygı ile kabul edilemiyoruz. Beklediğimiz sevgi ve saygıyı insanlardan bulamayınca da dünyaya küsüyor, feleğe kahrediyor, hiçe sayılarak yaşamaya tahammül edemiyoruz.

İşittiğimize tespitsiz inanıp, takdirsiz ve ezbere yaşıyoruz. Allah'ın (c.c.) verdiği en büyük nimet olan aklımızı çalıştırıp değer yargımızı işletmiyor, aklımızı olur olmaz şeylerle ve hep başkalarının eksik ve kusurlarıyla meşgul ediyor, kendimizi hiç düşünmüyoruz.

Bunun için de; bize lâzım olan şeyleri biliyoruz da, kendimizi hiç mi hiç merak edip, tanımıyoruz.

Gerçekten her yönüyle inanıp güvenebildiğimiz, sevip candan bağlı olduğumuz, içimizi rahatça açabildiğimiz, tüm problem ve dertlerimizi konuşup paylaşabileceğimiz, bizi anlayan ve candan se-

ven bir ahbabımız yok. Bize güvenen de yok. Onun için hepimiz yalnızız. Kalabalıklar içinde yalnız yaşıyoruz...

Şimdiye kadar kendimize yüce bir hedef seçerek ömrümüze mana, hayatımıza bir anlam kazandıramadık. Bugüne dek hayatta kendi yaşantımıza bu tamdır, böyle devam edelim diyemedik. Hep işittiklerimize inanıp çoğu kez ummakla, kızmakla, küsmekle, soğuk gönülle ve sevgisiz yaşadık...

İşte bunlar gibi daha nice sorunlar altında ezilip gidiyoruz. Sorunlar, sorunlar, sorunlar...

Günlük yaşayışımızda kendimize yeterli olamıyor, güç yetiremiyoruz.

İŞTE HALİMİZ

Biz şimdilik ömrünü yaşayamayan, vakit geçirmeye yer ve vesile arayan, sıkıntılı insanlarız.

Kendimize iyi dikkat edersek, tereddütler, şüpheler, korkular içerisinde yaşıyoruz.

Aklımızı kendimize kullanmıyoruz. Daima, olur olmaz şeyleri ve kendimizden başka insanları düşünerek, zihnimizi yoruyoruz.

Hiçbir şeyden zevk alamıyor, alsak bile devam ettiremiyoruz.

Bir karar verip, biraz sonra başka bir karar verip, kararlarımızla kararlarımızı bozmak suretiyle günlerimizi geçiriyoruz.

Sevmek-sevmemek arasında, bilmek-bilmemek ortasında ezilip kalıyoruz.

Kâh mesleğimizi benimseyip, kâh beğenmeyip sitem ediyoruz.

Ser nedir? Sır nedir? Yerlerini tayin ve tespit edemiyoruz.

Ümitle ümitsizlik arasında eziliyor, hiçbir kurtuluş yolu aramıyoruz. Bazen dünyaya küskün, bazen de açgözlülük ediyor, nasıl bir ortam takip edeceğimizi kestiremiyoruz.

Öyle zamanımız oluyor ki, en çok sevdiğimizize en çok kızıyoruz. En çok kayırdığımızın da düşmanı oluyor, aleyhinde bile bulunuyoruz.

Bazı iftihar ettiğimiz şeyleri, sonra utançla karşılıyoruz. Taa... Uzakları, gelecekleri görmek iddiası güderken, önümüzdekini göremediğimizi anlıyor, aşağılık duygumuza cevap verecek ümit bulamıyor, teselliden bile medet bekliyoruz.

Daima iyiyi, güzeli överken, meziyet zayıflığıyla boşluğa düşüyoruz. Hiçbir zaman kendi yaşantımıza; bu tamdır, böylece devam edelim diyemiyoruz.

Hem vaktimizi israf ederken acıyor, hem de vaktin nereye harcandığını hesaba katmıyoruz. En değerli vaktin ne zaman ve nasıl geçti diye sorsalar, ifade ederken bile yüzümüzün kızardığını fark edecek gibi oluyoruz.

Ama neye yarar, bir türlü şu sıkıcı hayattan silkinip çıkmanın çaresini aramak aklımıza bile gelmiyor. Sanki biz yapmadan kendi kendine bir şey olacakmış gibi ümitle ümitsizlik ortasında bir eşya gibi duruyoruz.

Gerçekten dönüp geriye baksak, şu güzelim ömrü nasıl bu kadar eksilttikte haberimiz bile olmadı.

Yine akşam oldu da, elimizi işten çektik mi, vaktimizi nasıl ve nerede geçirelim diye hususi bir telaşa kapılıyoruz.

Şimdiye kadar kararsız, ifadesiz bir yaşayıştan başka bir şey olmadı.

Şimdiden sonrasının da ne olacağı henüz kestirilmiyor, kestirilemez de. Çünkü, nefesimizin öbür ucunun nerede kalacağını bilmiyoruz. Ölmek mutlak ama ne? Onun da üzerinde durma yok. Ahirete sözle inan olsa bile söz yer tutmuyor. Ancak, Allah yardım ede, Allah imandan ayırmaya derken kendi kalbimizin içindekini bilmeden, o anda neye inanmışız ki o imandan ayrılmamak için dua ediyoruz. İyi kontrol etsek, iman noktasındaki bilinçsizliğimizden ve ezberciliğimizden âmin diyor, gerçek iman derdine düşmüyoruz.

Ahirete, cennete, cehenneme inanmış olsak derdine düşmez miyiz?

Ekmek yiyeceğimize inandığımız için kâra gidiyoruz. En ufak bir engel olsa ejderha kesiliyoruz. Aman aç kalmayalım diye derde dalaba düşüyoruz. Bu, bizim bu konulardaki inancımızı gösterir.

Gelelim Őimdi: Bir yerde beŐ lira dű-Őürsek, aramaktan kendimizi alıp da, yolumuza gidemeyiz. Üstelik ayıplamasınlar diye hemen aktörce bir söz icat ederiz. “Efendim bir Őey değil, değil ama merak ettim doğrusu, nereye gitti? Bulamazsam rahat edemem.” Vay canına!.. KardeŐim o beŐlikler bir Őeydir, sen kazanıyorsun ama bu kaybettiğin SENSİN, KİŐİLİĐİN’ dir. İmanım var diyorsun ama beŐ lira kadar da merak etmiyorsun. O da kayıpta, neden aramak lüzumu duymuyorsun diye sorsalar, ezberik birkaç ölü söz bile bulamayız ki söyleyelim. Bilmem ki sözlerim doğru mu?

Peki, doğru demende samimi isen, neden çare aramıyorsun? İŐine ufak bir aksaklık duysan böyle mi durursun? Hemen rengin bile kaçardı değil mi?

Allah'tan korkarım deriz, karanlık kadar bile korku duymayız.

Cehennemden kurtulmak isteriz. Duman kadar sakınmak cihetine gitmeyiz.

Cennette yetmiş huri var deriz... Buruşuk kadını bile ona tercih eder, cenneti beş lira kadar aramayız. Nedir bu samimiyetsizlik kardeş? İman... İman ama nerede bu iman? Hiç kontrol bile etmek istemiyor da sözüyle olacakmış gibi, sayıklayıp duruyoruz.

YALAN MI?

Azrail de, Melek de, Allah da sormasa bile, kendin kendine sorar söylersin.

Sen kendini yaşayacak, her şeyi eğitici, bir İnsan-ı Şerifsin. Şerefine mütenasip ne yaptın ki hayran!

Sen hep işittiklerine inanıp nefretle yaşadın, şaştın ve şaşırarak günlerini geçirdin, yalan mı?

İç dünyanda, sende seni yaşıyor...
Sen, sana hiç bakmadan yaşadın, boş yere kendini tükettin.

Olaylardan şikâyet etmeyi, aleyhte bulunmayı marifet sandın, bir veya birkaç insan şekline aldandın. Onlara yaranmak için nelere katlandın da fark bile etmedin.

Sen ki, bir kainat karşılığı, koskoca yetkili bir insan! Sen ki, hazreti insanlığını yaşayacakken sırrına gafil oldun, yalan mı?

Mühimseyerek telaşına düştüğün şeylerden, sonra nefret ettin, sana hiç esrarı İlahi yüz göstermemiş gibi, her şeyi hiçe sayarken, bir sivrisinekle bile mücadelede mağlup olup bizar-ı muhannet oldun, yalan mı?

En basit bir hayat uğraşında karşına çıkan ufacık problemleri üstüne yıktın, altında ezildin yalan mı?

Sen sende ezilirken, seni bir başkası

eziyor sanıp da onu suçlarken seni sende kin köle kıldı, yalan mı?

Sen, başkalarında kötü huyları görüp dövündün. Bir günün bir saatinde bile, seni onlara bağlayan nedir bakmadın.

Doğru diye her yaptığının sonra yanlış olduğunu fark edince pişmanlıklar çektin.

Sevdin, sevebildin, iyiydi... Sonra da nefretler ettiğin, yalan mı?

Sıhhatini de hiçe saydın. Görünüşte daha gürbüz olanlara özendin, sağlığın iç yüzünü anlamak istemedin. Hâlbuki sen daha sağlamdın, sıhhatini bilemedin.

Zenginliğin nereden ele geçeceğini öğrenmek istemedin, ne demek olduğunu da anlamak istemedin, aldandın.

Kazanç nedir, nasıl olur, gerçekliğini aramadın, yalan mı?

O kıymetli akli fikrine hak kapıları açmadın, hak olmayan yerlere saldın, yalan mı?

Akıl defineni aramadan, aklını beğendin. Sende ne cevher-i ilahiler var, keşfe geçmedin.

Aklını, fikrini özüne yöneltmedin, yalan mı?

Aklını günde bir saat olsun kendine bağlayamadın, kalbinin çabasını bırak, mukaddes duygularına eğilmeyi bile düşünmedin, yalan mı?

Hiçbir zaman kendi kişiliğini yaşamayı gaye edinmedin. Muazzam varlığını, manevi yetkilerini ele almayı tasarlamadın. Kaç türlü sıfatla yaşadığını seçmeyi düşünüp bilemedin, yalan mı?

Sende seni çeşitli etkilere neler sürükleyiyor aramadın, bilmek istemedin, kalbinde neler dolu, seçemedin.

Sana senden yakın olan Allah'ını bilemedin. Etkisiz, katkısız, zorluksuz, sade ve salim bir hayatla yaşayamadın, yalan mı?

Samimiyetle kendimize döner ve barksak, göreceğiz ki ezbere yaşıyoruz. Tefekkür kapılarını kapatmışız. Allah'ın (c.c.) verdiği en büyük nimet olan aklımızı çalıştırıp, değer yargımızı işletmiyoruz. Aklımızı olur olmaz şeylerle ve başkalarıyla meşgul edip, o büyük gücümüzü israf ediyoruz.

Derinliklerimizde sahip olduğumuz birçok yeteneklerimiz var. Değer yargımızı çalıştırıp, bu yeteneklerimizi açığa çıkarak, güçlü ve hükümlü yaşayamıyoruz.

Aklımızı çalıştırıp, değer yargımızı işletmediğimiz için, günlük yaşayışımızda yeterli olamıyoruz. Şüpheler, tereddütler, tedirginlikler, korkular, çeşitli stresler içinde yaşıyor, istemediğimiz, kendimize yakıştıramadığımız yanlış alışkanlıkların baskısı altında eziliyoruz.

Çünkü gerekli gücümüz yok. Tüm bu

sorunların üstesinden gelecek gücü kendimizde bulamıyor, özümüzden alamıyoruz.

Kendimizi mahkûm ve tutsak etmiş bir sürü etkilerin, tutkuların esareti altındayız. Hür ve gür yaşayamıyoruz.

TANIYALIM

Gelin açık yüreklilikle ve samimiyetle yaşayışımıza bakalım: Kendimizi tanıyor muyuz? Memnun muyuz yaşayışımızdan? Birbirimizi iknaya lüzum yok. Herkes içtenlikle kendisine versin cevabı.

Ey insan! Hoşnut musun hayatından? Kendi yaşayışına “Bu tamdır böyle devam etsin” diyebiliyor musun? İçin ferah, kalbin huzurlu mu? Hiçbir tesire kapılmadan, özgür olarak yaşayabiliyor musun? Kendine öz güvenin var mı? Sen senden memnun musun? Sen kendine söz geçirebiliyor, verdiği kararları bozmadan uy-

gulayabiliyor musun? İstediklerini yapabiliyor musun? Ne kadar gerçek saygı kazandın? İçtenlikle kimi sevdin? Kimler seni içtenlikle severek, güven ve saygı ile anıyor? Övünç duyacağın haklı başarıların nerede? Dünyada her şeyinle güvenebildiğin ve sana her yönünle güven duyan, seni sana tanıtacak sağlam bir ahbabın var mı? Yoksa...

O halde kalabalıklar içinde bile mutsuz ve yapayalnızsın.

Bugün herkes durumundan şikâyetçi, herkes bir kurtuluş beklemektedir. Dünyanın her yerinde bunalım alabildiğine ilerlemektedir. Bunalımın önüne geçecek, refaha döndürecek tek çare; insanların derinliklerinden beri kendilerini tanımalarıdır.

İlk insandan beri her şeyi merak edip araştıran insanlar kendilerini hiç merak etmediler. Maddelerin en derinliklerine

kadar indiler de kendilerini araştırmak hiç akıllarına gelmedi.

Yaşadıkları dünyanın her Őeyini didik didik ettiler. Dünyanın her olum ve olaylarını bitirmiş gibi uzaya ıktılar. Bunca çabalar içinde aya gidelim dediler. Dedi-ler de aya giden insan nedir diye hiç merak etmediler.

İnsan dediler fizik yapısına. Fizik yapısını insan sandıka da aldandılar. Fizikten ibaret sandıkları insana refah getirmek çabasına düştüler.

Halbuki insan altmış okkalık gövdesi ile altmış yıllık bir ömür değildi. İnsan sadece fizik yapısından ibaret bir madde yığını değildi. Onun bir de iç yapısı, duyguları, duyumları vardı, aklı vardı. Derinliklerinde yaşatan özü vardı.

Evrenden özüne kadar insan; hareketleriyle, akıyla, mantık ve duygusuyla, inancıyla, özüyle ve canıyla bir bütündü.

İnsanın doğasında imkanlanmak vardı, yarışmak vardı. Araştırmak, geliştirmek, mücadele edip, başarmak ve kendini yenilemek vardı.

Ciddiyeti, dikkâti, anlayışı vardı. Takdiri, yargısı, kararı, azmi, iddiası, inancı, güvenci, cesareti vardı doğasında...

İnsan, duygu ve duyumlardan mürekkep, mücerret yapısı olan büyük bir yetkili varlıktı.

İnsanın sadece insan türüne ait istekleri vardı. İnsan sadece çalışıp, kazanıp, yiyip, içip, yatıp, kalkmakla sınırlı ihtiyaçları, istekleri olan bir varlık değildi.

Sadece fiziki ihtiyaçlarının karşılanması onun doyumlu olmasına yetmiyordu. Çünkü insanın duyumsal ihtiyaçları da vardı. Onların da karşılanması şarttı.

İnsan sadece madde ile doymaz. İn-

san huzur ve emniyet ister. Kalben tatmin olmak ister. İç huzur ister. Saymak-sayılmak, sevmek-sevilmek takdir etmek-takdir edilmek, inanmak-inanılmak, yetkili olmak ve başarılı olmak ister.

Yapmak istediğini yapabilecek, yapmamak istediğini de yapmayacak güç ister.

Birbirlerine inanan, birbirlerini içten ve candan seven, beğenen, gerçek samimi dostlar ister.

Söz verenin sözüne, insanların ciddiyetine, samimiyet ve feragatına, sağlamlıklarına güvenmek ister. Aldanmadan, aldatmadan, boynu dik, alnı açık, yüzü ak ve göğsü kabarık yaşamak ister.

VAR OLUŞUMUZUN GAYESİ İNSAN OLARAK YAŐAMAKTIR.

İNSAN NE ARIYOR?

Gerçek gözle bakılırsa görülür ki, herkes ortamında doğruluk dürüstlük, mertlik, adalet, eşitlik, hürriyet, iyilik ve güzellik ister. Bu yüce değerleri istemeyen kimse yoktur. Hırsızlar bile ortamında doğruluğu, dürüstlüğü isterler. Yalancılar bile doğruluğun özlemi içindedirler. Onlar da iyiliği, güzelliği ve doğruluğu isterler.

Bütün insanlarda doğruluk, dürüstlük, iyilik, güzellik, adalet ve insanlık gereklerinin özlemi, ortak istek halinde sürer gider.

İnsanlığın gerekleri ağızlar dolusu söylenir, olmadığı zaman tenkitler savrulur, suçlamalar, kınamalar olur. Olur ama bu özlemler de ne hikmetse bir türlü harekete geçmez. Herkes aynı şeyleri ister ama bu sadece bir isteyişte kalır?

NEDEN?

İnsanların kendilerinden çok uzak yaşadıklarından, insanların içlerini duymadıklarından, insanların ne aradıklarını kesin olarak bilmediklerinden.

Kimse gerçekten ne aradığını bilmiyor. Bunun için de kendisi bir şey yapmadan öteki insanlardan bekliyor. Herkes isteğini kendisi yapacağına karşısındakilerden bekliyor.

“Yapsınlar, bu öyle olmaz, nasıl öyle yapılır, bu insanlığa yakışır mı? Neden insanlar insanca hareket etmiyorlar. İnsanlık kalmamış, insanlık ölmüş” gibi bir sürü sözlerle insanlar kendi kendilerini hem avutuyor, hem de uyutuyorlar.

Her güzelliği ve gerekliyi başkalarından bekliyor, göremeyince de canları sıkılıyor. Ama iş kendilerine gelince kendileri yapmıyor ve şikâyet ettikleri olumlar

içinde kalıyor. O şikâyet ettikleri, beğenmedikleri halleri kendileri de yapıyorlar ancak bunun farkına varmıyorlar.

Hâlbuki insan istediğini önce kendi yapmalı ve diğer insanlara da iyinin, güzelin ve doğrunun örneğini göstermelidir.

Aranan ferdi ve toplumsal huzurun başka bir yolu yoktur. Bilinsin, bilinmesin aranan insanlıktır, insan yüceliğinin gereklidir. İnsan kişiliğinin gerçekleşmesidir.

Her insanın bu değerlere sahip çıkması şarttır. Çünkü insanlık cazibe kaynağıdır.

Korkaklığından hoşnut olan, cesaretliye özenmeyen kimse düşünülür mü?

Yalancılıktan ve sahtekâr olmaktan hoşlanan, dosdoğru, dürüst insanlara özenmeyen kimse var mıdır?

Aldanmaktan hoşlanan bir tek insan gösterilebilir mi?

Girgin, becerikli, her işinde başarılı, tuttuğunu koparan insanlara, çekingen, beceriksiz ve pasif olanlar özenti duymazlar mı?

Çalışkan, gayretli, azimli ve kesin kararlı insanlara özenilmez mi?

İnan, güven sarsmayan, ciddi insanlara saygı duymayan kimse düşünülebilir mi?

Anlayışlı, hassas, içten, candan, afçı, mütevazi, engin, ikram sever, cömert insanlara kim hayranlık ve saygı duymaz?

Özden, samimi, vefalı, sadık, adil insanlar candan sevilip sayılmaz mı?

Sözüne sahip, emanet üzerinde tır-tır titreyen, vaatlerini mutlak yerine getiren, sağlam, mert, cesur insanlara saygı duyulmaz mı?

Tüm insanların özlediği, hem kendilerinden, hem de başkalarından beklediği olumlar bu gerçek değerler değil mi?

Bu ulvi ve yüce olumları kimse yapmasa da kişi kendi kendisinden istemiyor mu?

Bu insanlık gerekleri kimde olursa olsun, dost-düşman, uzak-yakın, yabancı-kardeş önemli değil, o övülmüyor mu?

Bunun aksine bu gerçek değerlere sahip değilsen, sen yoksun. İnsan olarak yoksun!

Öyle ya inanılmaz güvenilmez isen var mısın? Hiç sayılırsan var mısın?

Yalan söylersen, sözünden dönersen var mısın? Başladığın işi yarıda bırakırsan, eşya gibi bekler, başkalarının sözleriyle hareket edersen var mısın? Her söze inanır, kulağından yö-

netilirsen var mısın? Şahsiyetin olmazsa, emanet üzerinde tirtir titreyip emaneti sahibine teslim etmezsen var mısın? İnandığına kesin olarak inanmamışsan, sevdiğini kendi takdirle sevmemişsen var mısın?

Ahde vefalı olmaz, vaatlerini yerine getirmezsene var mısın?

İşte hayatın...

Var mısın,

Yok musun?

En yüce değerlerin sahibi olan insanlar neden bu hale gelmiş ve sahibi bulunduğu yüce değerleri unutarak yok olmuş?

Sebebi kendimiz... Çünkü kendimizi bilmiyoruz. İnsanız diyoruz, insanlığımızı tanımıyoruz. İnsanlığımızı ispat edecek olanın, gerçek değerler olduğunu bilmiyoruz.

Eğitimsiz yaşıyoruz. Kendimizden haberimiz yok. Bunun için de bunalım içindeyiz çoğumuz.

EZBERE YAŞIYORUZ

Bir uyku hali, bir rüya durumundayız sanki. Bir türlü uyanıp kendimize gelemiyoruz. Kimimiz “Tek madde ile hayat olur, başka olmaz” diye tutturmuş, kimimiz de “Allah de başka şeye karışma” diye. Kimilerimiz “Her şeyi hükümet yap-sın” der durur. Kimilerimiz rejim değiştirmek ister. Şeriatçı hükümet kurmaya hasretle özenir.

Hiç kimse çıkıp demiyor ki; kalp onarımı, iç düzen ve kişilik, şahsiyet eğitimi lazım bu millete... Bunca çeşitli düşüncelerin hiç birisi başlı başına bugünkü derdimizin dermanı olamaz.

İnsanlara kişilik bilimi öğretilmeden, kişilik eğitimi, şahsiyet eğitimi, yürürlüğe girmeden, her aileye temel yaşayış düzeni verilmeden, müspet ve kesin inançlarla dolu insanlar yetişmeden; bu beğenimsiz sayıklamalar devam eder gider.

Ortamımızda; kimse kimseyi gerçek manada sevmeyen, dinlemeden, bir kuşku, bir endişe içinde yaşıyoruz. Saygı, sevgi, inanım, güvenim, emniyet buhranındayız. Kalbimizin huzur ve emniyetini “Hükümet yapsın” diye bekliyoruz.

Hiç düşünmüyoruz ki; halk olarak kafalarımızdaki inanış ve fikirleri de hükümet mi düzeltecek? Kıymet bilmeyi, sevgiyi, saygıyı hükümet mi yapacak? Birbirimizin kalbini yalanlarla, riyalarla fesada verirsek; hükümet her birimizin başına polis mi dikecek? Biz kerameti sahtekârlıktan umar, her yeni kanun çıktığında

onun boşluğunu ararsak, kanunlara saygılı olmaz, birbirimizin haklarına riayet etmezsek ve birbirimizi candan sevmezsek, hükümet bu gibi halleri nasıl düzeltecek?

Hükümetler olsa olsa kişilik eğitimi verecek müesseseleri kurar. Kalpleri de hükümet yönetecek değil ya? Kişiler kendi kalplerini ancak kendileri yönetebilirler. Biz bugün kendi düşüncelerimizi yönetebiliyor muyuz? Kendi ihtiyaçlarımızı kendimiz karşılayabiliyor muyuz?

Kendimizi tanımadan, kendi zihnimize sahip olmadan evvel, neyin davacısı olabiliriz?

KİŞİYE SADECE SAĞLIK YETERLİ Mİ?

Hiç kalbi olmadan yaşayan bir adam, kanatları olmadan uçan bir kuş, kesik kollarıyla keman çalan bir müzisyen gördünüz mü?

Gözleri âma bir çocuk sizin gibi konuşup, oynayabilir mi? Telgraf tellerindeki serçeleri sayabilir mi? Ya dili olmayan bir talihsiz, hoşumuza giden bir şarkıyı söyleyebilir mi?

Biri olmadan diğerini yapamayacağımız binlerce, milyonlarca şey sayılabilir? Yürümek için ayak, görmek için göz, konuşmak için dil, düşünmek için beyin... Bunlar; hayatın, organik yaşayışın, tıbbın bizden istediği şartlar!

Kalbiniz mi ağrıyor, aman bir doktora görünün. Dişleriniz bakımsız kalmış; fırçalayın. Azı dişlerinizi doldururuz biter. Evet, gözlerimiz astigmat, hem çok ilerlemiş. Sıfır yetmiş beş bir mercek, mümkünse renkli. Geceleri okumak yasak!

Fakat yalnız bununla mı kalıyor yaşamak? Hayatın, insan olmanın bizden istediği şeyler sadece sağlam bir kalp, bakımlı dişler, güzel gören bir göz mü?

Farz ediniz ki yetmiş yıl, yüz yıl yaşayabilecek garanti belgesini çıkardık. Farz edin ki zaman işlemiyor, bütün saatleri yerinde dondurduk. Artık kıyamete kadar bir çocuk gibi genç ve taze uzuvlarla yaşayabileceksiniz. Bütün hastalıklar, mikroplar sizi boykot ettiler, kapınıza bile uğramıyorlar. Bu, bizim mutlu olmamıza, insanlarla, meselelerle tedirgin olmadan yüz yüze yaşayıp gitmemize yetecek mi? Bizi iteleyen, kakalayan güçlerle, zıtlıklara karşı durabilecek miyiz?

Kalbimizin sağlamlığı, mahçup olmadan yaşamamızı, başı dik durabilmemizi sağlayabilecek mi? Sayılan ve sevilen olmak için dişlerimizin güzelliği, nabzımızın yetmişi vurması sizce yeterli mi? Doktorumuzun yüzünü güldüren gerçekler toplumda yer alabildiğimizin, hakiki insan ölçülerinde olduğumuzun bir ispatı mıdır?

Değildir beyler değildir! Yaşamak yalnız bu değildir. İnsanca ayakta durmanın, insanca ömür sürmenin, saygı ile kabul edilmenin, sevilmenin, ispatı bu değildir. Yüz elli yıl nefes almak; amacı hedefi değildir insanın. Sadece organik hayat sürmenin, mekanik işleyişlerin adı yaşamak değildir.

Mahcubiyetler, üzülmeler, küçük düşmeler, hiçe sayılmalar, incinmeler, ahlaksızlıklar, aldanma ve aldatmalar, başarısızlıklar insanca yaşamamanın özellikleri değildir.

İnsana, yüzyıllık ömrü bir gün gibi gösteren; kuru, mekanik bir hayat yerine, bir günü bin yıl kadar huzurlu bir hayat, ancak onun yaradılışında tertiplenmiş gerçek hedefine ulaşmakla hakikat olur. Bu hedef şereftir. İnsanın, insanca yaşaması için gereken ruh ve gıda budur.

İnsanı; hayvandan, bir dere otundan, ıspanaktan farklı kılan, şerefli yaratık oluşudur. Bebekleri kurumuş bir göze kâinat nasıl kapalıysa şereften yoksun bir insanın da yaşayıştan, refahtan, saygıdan yana nasibi o kadardır. Gafletler, ezilmeler, hiçe sayılmalar, mahkûmiyetler, nefret edilmeler, mahcubiyetler bu ulvi vasfın yokluğundan türeyen tabii ürünlerdir.

ŞEREF İNSANIN ANLAMIDIR

İnsanlar kör, topal, hasta, sakat olabilirler, bu onların yaşamasına engel değildir. Fakat şerefsizlik, can vermektir, hiç olmaktır.

Yaratılışın, insan oluşun gösterdiği bu temel hedef, bütün gerçek değerlerin özümleştigi, billurlaştığı bir kemal, bir erdemlik noktasıdır.

O noktaya yaklaşan bir beşer, insan olmaya namzettir. Aksi halde hayvandan hiç farkı olmayan, yapısı içinde itilip kâkılmaya, hor görülmeye lâıyk olarak, etkiler esaretinde kalmaya mahkûmdur.

İnsanoğlunun en güç işi, bir toplum içinde yaşamaya mecbur oluşudur. Çünkü onun sınırsız isteklerini kontrol edecek, davranışlarını değerlendirecek, enine boyuna yargılayıp takdir veya tenkit edecek varlıklar, yasalar, töreler ve fikirlerle yüz yüzedir.

Ve yine insanoğlunun; uzaya da çıksa, yerin yedi kat derinliklere de in-se, kaçıp kurtulamayacağı bir kendisi vardır. Bir vicdan yumruğu vardır içinde. Bu yaratılışınca ruhuna vurulmuş öyle bir kilittir ki; en sağır kulakların bile duymaya mecbur olduğu bir fısıltıyla konuşur ve sesini duyurur.

İnsanı, insan olmaya, iyiye, güzele, doğruya ve şerefe doğru çağırır. Bunu inkâr edebilir miyiz? Duymadık, bilemedik diyebilir miyiz? Maddi dünyadakiler ne kadar gerçekse, iç dünya yaşantısı o kadar gerçek ve elle tutulur şekildedir. Yaşadığımız sürece, o derinliğimizdeki bizi hep gerçeğe çağıran sesteki kurtuluş yoktur.

Herkesin kendi yaşantısıdır gerçek olan. Dışarıdan kimse görmez ama gerçek yaşantımızı kendimiz görür, duyar, anlar ve yaşarız. Karşımızdakilerin hiçbirinin göremediği yaşantıyı kendimiz gerçek bir şekilde görerek yaşarız.

Bir iş yaptığımızda kimse bizi görmezse, bize sorduklarında da biz yapmadık diyebiliriz. Böylece başkalarını inandırmak kolaydır. Ama kendi kendimizi yapmadık diye inandırmak imkânsızdır. Kar-

şı tarafa yapmadım derken gerçek dünyamızda, iç dünyamızda yeniden yaparcasına o anı yaşıyoruz.

Kendi kendimize yalan da, hile de, sahte de geçmiyor. İşte gerçekler, işte insan yapısı...

Onun için yaratılışımızın müspet akışına girmeğe mecburuz. Yani şerefli olmaya mecburuz.

Kim olursa olsun, hangi ortamda bulunursa bulunsun, ne şartlarda olursa olsun, insanın derdi ve davası şereftir.

İnsan olan bilse de bilmese de, istese de, istemese de şerefi için yaşar. Geçim telaşında olan bir kişi bile “Şerefime, namusuma keder gelmeden geçineyim” diyor.

Bu, bize gösteriyor ki gövdesi adına yaşayan bile bilmeden şeref yoluna koşuyor. Dünyada yaşayan herkes şeref

için koşuyor, şeref için düşüyor, şeref için kalkıyor, şeref için dövüşüp, savaşıyor, şeref için ölüyor...

Hiç kimsenin nezih yapısı şerefsizliği kabul etmiyor... Edemiyor...

Şerefe ulaşmak ve şerefi korumak için de, insanın kişiliğini bilmesi, tanıyıp değerlendirmesi ve kişiliğine uygun yaşamaması şarttır.

KİŞİLİK YAPISI

İnsan, yapısı itibariyle diğer mahlûklar gibi değildir. Onun için insan yaratılışının saflığı ve safiyeti içinde öz yapısının gerektirdiği gibi yaşamak ister. Bu yaşantının hasreti içindedir. Bilse de bilmese de bu böyledir. **Bunun için, insanın kendi yapısını tanıması, bilmesi insanlığının şartıdır.**

İnsanlığını yani kendisini, kişiliğini bi-

len, kendisini tanıyan insan, yaratılışını tanıdığı nispette ihtiyaçlarını bilir ve o görünmez ihtiyaçlarını nasıl ve neyle karşılayacağını da yollarını arar.

Maddi ihtiyaçlarını kendisi karşıladığı gibi kişisel ve ruhsal ihtiyaçlarını da kendisi karşılar.

İnsanın görünmeyen öyle müspet ihtiyaçları var ki, acıkmış, susamış gibi insanın yakasını bırakmıyor. Bu ihtiyaçların görünmeyenleri, görünenlerin kat kat üstündedir.

İyi bak, inanmak ihtiyacın miden gibi acıkmış, güven ihtiyacı da öyle. Gerçek bir sevgiye su gibi susamışsın? Her halin, her durumunla kendini kabul etmeye ve ettirmeye uğraştığının farkında değil misin? Sana inanmayan olsa kafan kırılmış gibi olmuyor mu? Hiç sayılmaya, küçük görülmeye tahammül edebiliyor

musun? Aldanınca ierlemiyor musun? Başarsız kalınca eziklik duymuyor musun?

Ya başarsan, başarılı olsan gsn kabara kabara vnle herkese anlatmaya, duyurmaya koşmuyor musun? Birine kötülük düşünsen daha onu yapmadan içinde bir sıkıntı, iyilikte ise içinde bir ferahlık duymuyor musun?

İyiliğın insan kalbine ferahlık verdiğini, insanları birbirine yaklaştırdığınını, mahcubiyet kapılarını kapatıp, vnle insan şahaneliğini devam ettirdiğini görüp, duyup yaşamıyor musun?

Seni her yönüyle anlayıp kucaklayacak, dertdaş, sırdaş, güvenilir bir dost aramıyor musun?

Sevgini emanet edip, bütün mevcudiyetinle seveceğın ve seni de temiz bir duyguyla sevecek bir ahbabın ihtiyaını

hissetmiyor musun?

Tüm bunlar senin ekmek kadar, su kadar ihtiyacın değil mi?

Sevilmek ihtiyacındasın, hava kadar, su kadar dostluğa ve temiz sevgiye ihtiyacın var. Böyle bir ihtiyacım yok, hayır sevilmek istemiyorum diyebilir misin?

Takdir edilmek ihtiyacındasın. Hayır, takdir edilmek istemiyorum diyemezsin.

Beğenilmek istersin. Hayır, beğenilmek istemiyorum diyemezsin. O halde sen neden hep başkalarının beğenilmeyecek taraflarını, kusur ve ayıplarını arar durursun?

Sayılmak, saygı ile kabul edilmek istersin. İnsanın en temel ve önemli ihtiyacı saygı ile kabul edilmektir. Sayılmadığın yerlerde hayata küsüp feleğe kahretmiyor musun?

İnsanın en büyük ihtiyaçlarından biri

de güven ihtiyacıdır. Güvensiz insan, öz güveni olmayan insan hükümlü yaşayamaz. “Hayır, güvene ihtiyacım yok” diyemezsin. İyi bak, yalan bile inan, güven vermek için söylenmiyor mu? O halde kendimize dönelim. Kendimizi gerçekçe tanıyalım. İrade hâkimiyetine ulaşarak, istediğimiz öz insanlığımızın bu duyumsal ihtiyaçlarını karşılamamızın yollarını bulalım.

KENDİNE DÖN

İnsan. Koca insan... Tüm varlığın sahibi, tüm varlığın emrinde olduğu insan...

Bir defa uyan, uyan da aslın olan Yaşatanına dayan. Gör ki sen kimsin, nasıl koca bir sultansın?

Anla kendini. Tanı kendini. Var ol. Çünkü bu dünyanın sahibi, sultanı sensin.

Koca insan, koca sultan sen kendini

altmış okkalık gövde sanma. Sen hayatı ilahiyi temsil eden deniz dalgası gibi bir dalgasın. Sen sırrı ilahiyi taşıyorsun. Sen Halik'in sahipliğini ifade ediyorsun.

Sende saklı bir büyük var. Sen onun gücüne ispatsın.

Ey sırrı mutlak olan insan. Ey kâinatın sahibi olan insan. Ey Allah'ın ispatı olan insan kendine dön, kendine bak gerçekten. Kendi büyüklüğünü anla... Takılma geçenlere, bekleme gelecekleri. Şimdi şu anı yaşarken ne varsa onu değerlendir. Değer biçecek sensin, kıymetleri koyacak, adlandırıp düzenleyecek sensin. **Oluşunla insansın. Her şeyin sahibisin. İncanın sana ait, iraden sana ait, sevgin sana ait. Kudretin tüm mahlûkun kudretinin üstünde.**

Aklın var. Fikrin var. Her şey, her varlık sana hizmete koşuyor. Senin emrine

amade, her Şey seni, senin sahipliğini bekliyor.

Ey Őahanelik hakkı olan, ey mutlak yetkisini kullanacak olan insan. Derinliklerindeki o gizli hazineler, o güzellikler, o duyumlar, o duygular, o akıl teŐkilatı, o düŐünce varlığın, o derinlilerdeki aŐkın... Seni bekliyor.

Her ne istersen, istediğini sen yaparsan oluyor. Saadet senin, sen istersen senin. Cennet senin, sen gidersen senin. Mal senin, sen kazanırsan senin.

Ne istersen sen yaparsan olur. Sahip olursan her Şey senin. Hangi yana, neye bakarsan hep senin. Var olursan senin.

Var olman, kendini tanıman, kendi gücüne inanmanla olur. Bir insanın takdiri uyanıp, iradesi kendi takdiri altına girmedikçe, o insanın var olmasına imkan ve ihtimal yoktur.

O halde bu gövde içinde yüceliğini ispat edecek insan. Kendine dön, kendini tanımaya koş. Kendi isteklerinin, kendi ihtiyaçlarının neler olduğunu gerçekçe tespit et ve onları karşılayarak kendine dost olmaya koş.

YÜCE İNSAN

Sadece yiyip-içip, yatıp-kalkmak, çalışıp-kazanmak için mi var olduk?

Yaşamının gerçek hedefi insan olmaktır. Var oluşumuzun nedeni insanlığı-mızı tahakkuk ettirmektir.

İnsan dünyaya şerefi ile gelmiştir. İnsan en yüce yaratıktır. İnsanın bir doğası vardır. Ona uygun yaşamak zorundadır.

İnsansın... Yarışacaksın, güreşeceksin, muvaffak olup övüneceksin. Ben de onlar gibi insanım onlardan ilerde olacağım diyeceksin.

Başaranlara seyirci değil; yarışla ömür, başarıyla tatmin olacaksın.

Bizim de amacımız, her insan dirençli olsun, içten yeterli olsun, uyanık, bilgin olsun. Kendini iyi tanıсын, tuttuğunu kopardıysın, ömrü iftiharla dolsun.

İstiyoruz ki; insanım diyen herkes kendi kendini alkışlasın, kendisi yine kendisini kutlasın. Aklını çalıştırıp, değer yargısını işleterek, iradesine hakim olsun. Böylece vicdan özgürlüğüne ulaşır ve daima boynu dik, alını açık, yüzü ak olarak hür ve gür yaşasın.

Aziz insan, insanlık yolunda başarılar.